

Lärarfackens ledare i från debatt

Det var hårda tag när ordförandena i de tre lärarförbunden, SLs Solveig Paulsson, SFLs Christer Romilson och LRs Ove Engman möttes i en paneldebatt på lärarhögskolan i Uppsala den 28 september. Avtalsrörelsen gav extra skärpa åt replikerna.

De tre ordförandena var inbokade sedan länge av studierådet på lärarhögskolan för att förklara varför det finns tre olika lärarförbund och vilken ideologi varje förbund står för.

Solveig Paulsson betonade inledningsvis att SL genom åren kämpat för en sammanhållen lärarutbildning och en sammanslagning av lärarförbunden. Samgåendet SL-SFL var bara ett steg på vägen, menade hon. Vad som återstår är att också LR kommer med.

Christer Romilson fyllde i:

— Avtalsrörelsen visar behovet av att lärarförbunden bildar en enad front. Om vi är oense är det bättre att diskutera de frågorna inom förbundet och kompromissa där i stället för att lämna avgörandet åt arbetsgivaren.

Ove Engman presenterade sig inte utan självironi:

— I det här sammanhanget representerar jag boven, den lilla skvätten av reaktionära akademiker som inte vill låta sig uppslukas av det stora förbundet.

Lön eller arbetstid

Vilket är viktigast för lärarfacket, lönen eller arbetssvillkoren? undrade debattledaren.

— Det går inte att sätta det ena före det andra. Vi är till exempel inte beredda att sälja ut våra arbetstider mot betalning i form av högre lön, förklarade Ove Engman.

— Det där var en insinuation, menade Solveig Paulsson. Det är nödvändigt att få ett arbetstidsavtal som sätter en gräns för lärarens arbete, som grund för övertidsersättning och som ger utrymme för fortbildning. Att vi försöker förhandla fram ett sådant avtal är inte att "sälja ut" arbetstidsfrågan.

Romilson attackerade LR för att ha satsat svagt på lönefrågan:

Ove Engman, Solveig Paulsson och Christer Romilson visade upp glada miner före debatten. Men sedan blev det bister.

— LR har enligt egen utsago begärt 11 procents lönelöft i år. Men nu har arbetsgivarverket svarat med att erbjuda 14,5 procent. Det är en fadäs för LR att ha begärt mindre än vad arbetsgivaren är beredd att ge.

— Förklaringen till arbetsgivarens bud är naturligtvis att SL och SFL drivit lönekraven mer kraftfullt än LR, menade Romilson.

När det gäller arbetstiderna betonade Romilson att SL och SFL vill få bort den orimliga skillnaden i undervisningsskyldighet mellan olika ämnen och stadier, en ståndpunkt som delas av LR:s studerandeförening men inte av LR:s kongress, påpekade han.

— Men det befängda förslaget att ta tre veckor av lärarnas ferier och lov och förlägga 36 veckotimmar till arbetsplatsen, det säger vi bestämt nej till, försäkrade Romilson.

Tid för samarbete

Ove Engman ville inte höra talas om någon ökad planeringstid i skolan.

— Ingen lektion blir bättre av att lärarna tvingas sitta kvar i skolan efter lektionernas slut, sade han.

Men både Solveig Paulsson och Christer Romilson kunde tänka sig en viss utökning av planeringstiden.

— Vi har en läroplan som säger att vi ska arbeta i arbetslag. Då måste det skapas tid för samarbete. Det är viktigt både för kvaliteten i undervisningen och för att förbättra lärarnas arbetsmiljö, sade Solveig Paulsson.

Kommunalisering?

Hur ställer sig lärarfacken till en kommunalisering av lärartjänsterna, undrade någon i publiken.

Engman var kategoriskt avvisande, men Romilson menade att det kanske låg en poäng i att löneförhandla med den arbetsgivarpart som har det direkta ansvaret för lärarförsörjningen. Kanske kan kommunerna betala bättre än staten, menade han och påpekade att LR ju inte haft särskild glädje av den statliga regleringen när det gällt adjunkternas löneutveckling under senare år.

— Adjunkternas dåliga löneutveckling beror på SLs och SFLs motstånd, sade Engman.

— Intressant att höra att LR tillmäter SL och SFL styrkan att styra löneutvecklingen för LR:s adjunkter. Är det då inte bättre att bilda ett enda förbund där vi kan göra upp sådana här frågor inom oss, replikerade Romilson.

Anders Ternström